

рыя Куно, воденчеря, колибаритѣ, колибаркытѣ и войницытѣ бѣхѣ насѣдали да обѣдвать наедно: голѣмцы и малкы, богаты и сыромасы; мъже и жены, работницы и войницы насѣдали на една трапеза, то е найхубаво и най-мило нещо за глѣдане. Кога са свърши обѣда, болерина дари съ богаты дарбы сѣкиго, а най вѣче воденчерина, комуто момичето, както и Мара, остана на боляркина служба. Сетнѣ каза на вѣглищарскытѣ дѣчица:

„Мои малкы пріятели, дѣто преживѣ жена ми въ вашата гостоприемна долина, за споменъ ще наредѣх сѣка година, по Великѣ-день, да ви са раздаватъ шарены яйца на сѣкакѣвъ цвѣтъ.

— Азъ пѣкъ каза добрата болярка, по цѣлото наше воеводство щѣ направѣх това обичай. Сѣка година, по Великѣ-день, щѣ наредѣх да са раздаватъ чървени яйца на сичкытѣ тамшны дѣца, за споменъ на мое ослободяване.

Ни болерина ни болярката не забравихѣ обрика си. Нарѣкоха *Великденскы яйца*, яйцата, които са раздавахѣ по тѣхѣ праздницы; полека-лека новыя обичай ся разпрострѣ по цѣлата тамшна земя, и отъ тамъ по другытѣ христіенски земи, дѣто са е спазилъ дори и до днесъ.

Христіенытѣ по другытѣ земи, като приемахѣ този обичай, казвахѣ: наистинна за спо-